

[Gudms.]

ikke skulle være med. Ja, sådan som vi protokollerede boligforliget, så berettiger det altså til den slutning.

Hr. Johan Philipsen var næppe sendt herop af fru Winnie Russell, og jeg må også nærmest opfatte hr. Johan Philipsens udsagn sådan, at det, som han kunne bevidne, i hvert fald var, at der overhovedet ikke var drøftet noget — altså på linje med det, som hr. Grünbaum i virkeligheden sagde — om ejerlejligheder i forbindelse med boligforliget. Dette bekræfter boligministeren, som jo dengang ikke var part i sagen, ved at sige, at det ville have været en svær ting, hvis den var inde i billedet. Ja men det var den heller ikke, og derfor må det vel være naturligt at slutte, at netop når den svære ting ikke var inde i billedet under forhandlingerne, kan den da ikke være omfattet af forliget.

Boligministeren havde den opfattelse, at vi havde strejft ejerlejlighedsreglen, idet man i hvert fald havde truffet en beslutning om, at man ville ophæve 2 år før tiden det besynderlige forbud, som socialdemokratiet med støtte af SF i 1972 fik gennemført i loven, hvorefter man ikke måtte leje sin egen lejlighed ud i 5 år. Det er rigtigt, men det har intet med ejerlejlighedsopdeling at gøre, det har derimod noget med boliganvisning at gøre. Det er et udlejningsforbud, som man strejfede dér. Det er det eneste, som man med en lillefinger har været i nærheden af ejerlejligheder, dengang da man indgik boligforliget, og derfor må jeg altså sige, fru Winnie Russells vidner førte ikke til nogen dokumentation for, at der her er tale om et brud på boligforliget. Derfor, når vi ser bort fra det formelle, må jeg sige, at jeg er glad for at høre både fra hr. Grünbaum og fra boligministeren, at man alligevel i realiteten er villig til at drøfte vores forslag, og denne drøftelse glæder jeg mig til at vi kan komme i gang med, for det har vi nok brug for.

Boligministeren havde nogle bemærkninger til mig om, at jeg skulle læse min partifælle Else-Metete Ross' taler her under tidligere drøftelser om ejerlejlighederne, så ville jeg nok få en anden forståelse. Det har jeg gjort, og jeg har bl. a. konstateret, at også dengang man drøftede en ændring af kriteriet om ejerlejligheder i 1970, var bolig-

ministeren desværre på vilde veje, når det drejede sig om at forstå, hvad det egentlig var, Else-Merete Ross mente om ejerlejligheder. Jeg ser således i Folketingstidende 1969-70, spalte 4882, at Else-Merete Ross er nødt til at svare boligministeren sådan — dengang var han ikke boligminister, dengang var han hr. Helge Nielsen:

„Hr. Helge Nielsen mente, at jeg var kommet meget let hen over spørgsmålet om ejerlejligheder, og sagde noget om, at jeg sidste gang skulle have sagt, at ejerlejligheder var en dårlig ordning . . .“

Det er altså den misforståelse, som boligministeren gjorde sig skyldig i også for 5¹/₂ år siden, idet fru Else-Merete Ross går videre:

„Det må bero på en misforståelse, for jeg har altid ment, at ejerlejligheder var et udmærket rigtigt princip.“ Og så går hun videre:

„Men netop af den grund, fordi jeg synes, det er en god tanke, synes jeg, den er blevet kompromitteret af dem, der har misbrugt denne ordning, og derfor har jeg været villig til at gå med til, at man strammede betingelserne.“

Så vil jeg gerne sige til boligministeren, der kritiserede lidt og specielt i relation til min profession, at jeg havde foruddiskonteret det resultat, som østre landsret og højesteret ville komme til i spørgsmålet om omgæelse, når man oprettede anpartslejligheder i stedet for ejerlejligheder, at den foruddiskontering er da meget berettiget, for hvis man læser østre landsrets afgørelse af 8. april 1975 i dette spørgsmål, vil man netop se, at den først og fremmest er bygget på en udtalelse om, at anpartslejligheder ikke er en omgæelse af ejerlejlighedsloven. Og hvor kommer denne udtalelse fra? Den kommer fra det samme sted som lovforslaget om boligfællesskaber, nemlig fra boligministeriet. Når man selv har sagt, at det ikke er en omgæelse, så skal man ikke undre sig over, at domstolene i 3 instanser eller i hvert fald i 2 overinstanser konstaterer det samme.

Så har jeg i øvrigt som supplerende bemærkninger til nogle af de andre i debatten kun et par ord til hr. Ømann. Hr. Ømann sagde, at han kunne egentlig godt tænke sig at støtte det radikale venstres lovforslag, hvis det var sådan, at man ville indskrænke det til fredede ejendomme. Hertil vil jeg